Michael Swanwick şi William Gibson

Luptă aeriană

vol. CHROME (Burning Chrome, 1986)

Avea de gând să meargă întruna, fără oprire, până în Florida. Să se aciueze pe un vas care făcea contrabandă cu arme, sau poate chiar să se înroleze în vreo şuşă de armată rebelă din zona războiului. Sau, cine ştie, cu biletul valabil atâta vreme cât nu întrerupea drumul, să nu mai coboare niciodată — Olandezul Zburător al Ogarului Cenuşiu. Rânji la imaginea lui, vag reflectată de geamul rece şi unsuros, în timp ce luminile Norfolk-ului treceau pe lângă el, iar autobuzul se legăna pe cauciucuri obosite, atunci când şoferul coti după un ultim colţ. Se opriră printr-un zgâlţâit în autogară — beton cenuşiu, iluminat puternic precum curtea de plimbare a unei închisori. Deke se vedea însă flămânzind, poate într-un viscol, undeva pe lângă Oswego, cu obrazul lipit de acelaşi geam de autobuz, şi-şi vedea resturile măturate afară, în staţia următoare, de un bătrân care bolborosea, îmbrăcat într-o salopetă decolorată. Oricum, se hotărî, pentru el nu mai conta. Atâta doar că picioarele parcă-i muriseră deja. Iar şoferul anunţă o haltă de douăzeci de minute — staţia Tidewater, Virginia. Era o clădire tuciurie, veche, cu câte două intrări spre fiecare sală de aşteptare, o relicvă a secolului anterior.

Cu picioarele ca de lemn, făcu o încercare, lipsită de tragere de inimă, să dea o gaură la tejgheaua de mărunţişuri, dar negresa din spatele ei era atentă, păzind conţinutul rarefiat al vitrinei vechi, de parcă tot viitorul ei atârna de acest lucru. *Probabil că atirnă,* se gândi Deke şi se îndepărtă. Vizavi de grupurile sanitare, o uşă deschisă oferea JOCURI, cuvântul pâlpâind slab în plastic biofluorescent. Putea zări o grămadă de chibiţi locali, strânşi în jurul unei mese de joc. Într-o doară, cu plictiseala urmându-l ca un nor, îşi strecură capul printre ei. Şi văzu un biplan, cu aripile nu mai lungi dect degetul cel mare, înflorind ca o flacără portocalie, strălucitoare. Picând în vrie, lăsând în urmă o dâră de fum, dispărând în clipa în care lovi suprafaţa verde a mesei.

— Asta-i, Tiny, chicoti un chibiţ, l-ai *halit* pe nasol!

— Hei, făcu Deke, ce-i asta?

Chibiţul cel mai apropiat era un lungan cu o şapcă Peterbilt, din plasă neagră.

— Tiny luptă pentru Max, rosti el, fără să-şi ia cohii de la masă.

— Da? Cum adică?

O zări însă chiar în clipa când puse întrebarea: o medalie albastră, emailată, de forma unei cruci malteze, cu inscripţia *Pour le Mérite* împărţită între braţe.

Max Albastru stătea pe marginea mesei, în faţa unei matahale perfect imobile, înghesuită într-un scaun de ţevi cromate, cu aspect fragil. Cămaşa kaki a bărbatului ar fi atârnat pe Deke precum un sac, dar pe pieptul acela se bomba atât de puternic, încât nasturii ameninţau să sară din clipă în clipă. Deke se gândi la puşcaşii sudişti pe care-i întâlnise pe drum; la endotipurile stranii, cu pântece uriaşe, balansându-se pe picioare subţiri ce păreau împrumutate de la un alt trup. Dacă s-ar fi ridicat, Tiny ar fi arătat la fel, dar la o scară mult mai mare — un fermoar de o sută de centimetri la blugii care ar fi avut nevoie de o curea din fibră de oţel ca să reziste la atâtea kilograme de stomac. Dacă Tiny s-ar mai fi ridicat vreodată... deoarece Deke îşi dădu seama că acel cadru strălucitor era de fapt un scaun de invalid. Chipul bărbatului deţinea ceva stânjenitor de copilăresc, o impresie acută de tinereţe şi chiar o frumuseţe a trăsăturilor aproape îngropate în cute şi guşe. Jenat, Deke îşi feri privirea. Celălalt bărbat, cel care stătea la masă în faţa lui Tiny, avea favoriţi stufoşi şi buze subţiri. Părea că încearcă să împingă ceva cu ochii; colţurile ochilor se încreţiseră de concentrare...

— Eşti prost, ce dracu'...

Tipul cu şapca Peterbilt se întoarse şi zări pentru prima dată proleblugii Indo ai lui Deke şi brăţările din cupru de la mâini.

— De ce n-o întinzi, gagiule? Aici n-avem nevoie de tipi ca tine.

Reveni cu privirea la lupta aeriană.

Se făceau pariuri cu banii jos. Chibiţii veneau cu bani gheaţă din cei vechi, dolari cu capul Libertăţii şi fise Roosevelt, de la magazinele de timbre şi monede, în timp ce jucătorii mai prudenţi băgau dolari noi, din hârtie laminată în plastic

transparent. Prin fum apăru un trio de avioane roşii, zburând în formaţie. Fokker D VII. Încăperea amuţi. Fokkerele se adăpostiră maiestuoase sub lumina orbitoare a unui bec de două sute de waţi.

Spad-ul albastru ţâşni de nicăieri. Alte două picară din plafonul umbrit, urmându-l îndeaproape. Chibiţii înjurară, iar unul chicoti. Formaţia de zbor se risipi brusc. Un Fokker veni în picaj până aproape de tăblia mesei, fără să scape de Spad-ul care îl urmărea, zigzagă furios de-a latul tăbliei verzi, dar zadarnic. În cele din urmă se înălţă, mereu hăituit, însă prea brusc — şi pică, mult prea jos ca să se redreseze la timp.

O grămadă de fise de argint îşi schimbară proprietarul.

Acum Fokkerele erau în inferioritate numerică. Unul avea două Spaduri în coadă. Un jet de trasoare, subţire cât un ac, trecu pe lângă carlinga lui. Fokkerul viră la dreapta, se înclină într-un immelmann şi căzu înapoia unuia dintre urmăritori. Trase, şi biplanul se prăbuşi rostogolindu-se.

— Mai ai, Tiny!

Chibiţii se strânseră şi mai mult în jurul mesei.

Deke încremenise uluit. I se părea că renăscuse.

Popasul de camioane „La Frank" se găsea la trei kilometri în afara oraşului, pe şoseaua pentru vehicule comerciale. Deke îl remarcase întâmplător, din autobuz. Se întoarse, mergând între trafic şi parapeţii laterali din beton. Pe lângă el vâjâiau camioane articulate, monştri de opt segmenţi, curentul de aer ameninţând de fiecare dată să-l răstoarne. Popasurile de pe SVC-uri erau nişte bagatele. Când se strecură în „La Frank", nimeni nu se îndoia că venise cu un vehicul de marfă, aşa încât putu să cerceteze în voie raionul de cadouri. Raftul din sârmă cu micro-plăcuţe proiectoare wet se găsea între un teanc de cămăşi cowboy coreene şi un display Fuzz Buster, pentru paznici. Doi dragoni orientali se răsuceau prin aer, deasupra raftului, luptându-se sau făcând dragoste, nu-şi putea da seama. Jocul pe care-l dorea era acolo: o microplacă etichetată SPAD & FOKKER. Îi trebuiră trei secunde s-o şterpelească şi mai puţin de-atât ca să treacă magnetul — pe care curcanii din D.C. nu se deranjaseră să i-l confişte — peste banda universală de securitate.

În drum spre uşă, mai şuti două programatoare şi un batang micuţ, pentru telecomandă, care semăna cu o veche proteză auditivă.

Alese o cămăruţă la întâmplare şi debită agentului de închirieri povestea pe care o folosise de când îi fusese blocat ajutorul social. Nimeni nu verifica niciodată; statul se mulţumea să numere camerele ocupate şi plătea.

Încăperea mirosea vag a urină şi cineva mâzgălise pe pereţi lozinci ale. Frontului Anarhic de Eliberare. Deke îndepărtă gunoaiele dintr-un colţ, se aşeză cu spatele la perete şi desfăcu pachetul cu microplăci.

Conţinea o broşurică de instrucţiuni, cu diagrame de lupinguri, tonouri şi immelmanne, un tub cu pastă salină şi o listă de specificaţii operaţionale pentru calculator. Apoi, microplăcuţa în sine: o bucată de plastic alb, pe o parte numele avionului şi un biplan albastru-roşu pe cealaltă parte. O răsuci în mână: SPAD & FOKKER, FOKKER & SPAD. Roşu şi albastru. Îşi potrivi batang-ul după ureche, după ce acoperise cu pastă suprafaţa inductorului, introduse panglica fibroptică în programator şi-l cuplă la priza din perete. Apoi strecură microplăcuţa în programator. Era un aparat ieftin, indonezian, şi craniul îi bâzâi în mod neplăcut în timpul rulării programului. După aceea însă, un Spad azuriu începu să se legene fără oprire prin aer, la câţiva centimetri de chipul lui. Era atât de real, încât aproape strălucea. Poseda ciudata viaţă proprie pe care o au deseori modelele fanatic de detaliate dintr-un muzeu, dar îi trebuia toată concentrarea să-l menţină în existenţă. Dacă atenţia îi era câtuşi de puţin distrasă, nu se mai focaliza, dizolvându-se într-un fel de ceaţă.

Exersă până când bateria din dispozitivul de la ureche se epuiză, apoi se rezemă de perete şi adormi. Visă că zbura într-un univers constituit numai din nori albi şi cer albastru, fără sus şi jos, şi fără nici un câmp verde de care să se zdrobească.

Se trezi într-un miros înţepător de frigănele din krill şi se strâmbă de foame. Nu avea nici o leţcaie. Nu-i nimic, erau destui studenţi în cămin. Trebuia să existe măcar unul pe care

să-l intereseze un programator. Îl luă şi ieşi pe coridor. Nu departe, pe o uşă era un poster: LA UŞA URMĂTOARE E UN UNIVERS AL DRACULUI DE BUN. Sub litere se vedea un peisaj stelar, ca un maldăr de pilule multicolore, decupat dintr-o reclamă pentru vreo companie farmaceutică, colat peste o imagine inspirată a „coloniei spaţiale" ce se construia încă dinainte de naşterea lui. HAIDEM, continua posterul sub colajul de hipnotice.

Ciocăni. Uşa se deschise, contactele de securitate glisând atât cât să se întrevadă o felie de patru centimetri din chipul unei fete.

— Da?

— O să crezi că-i furat, trecu el programatorul dintr-o mână în cealaltă. Asta pentru că-i nou, practic virgin, şi are încă pe el codul de bare. Nu vreau să discut despre asta... Nu! O să ţi-l las la numai jumătate din cât ai plăti în oricare alt loc.

— Hei, *zău,* nu faci mişto?

Fragmentul de gură vizibil se strâmbă într-un zâmbet ciudat. Fata întinse braţul cu palma în sus, strânsă, la nivelul bărbiei lui.

— Uite-aici!

În mâna ei era o gaură, un tunel negru ce continua în susul braţului. Două luminiţe roşii. Ochi de şobolan. Năvăleau spre el, crescând, strălucind. Ceva cenuşiu se năpusti înainte către faţa lui.

Deke strigă, ridicând braţele ca să se apere. Picioarele îi cedară şi căzu, programatorul spărgându-se.

Cioburile de silicaţi se împrăştiară, în vreme ce el se zvârcolea, ţinându-se de cap. Când durea, durea rău de tot...

— Oh, Doamne!

Contactele se deblocară şi fata se aplecă deasupra lui.

— Hei, auzi, intră! îi întinse un prosop albastru. Apucă-te de el şi-o să te ridic.

O privi printr-un val de lacrimi. Studentă. Privirea sănătoasă, tricoul cu câteva numere mai larg, dinţii atât de albi şi regulaţi, încât puteau fi folosiţi drept referinţă de credit. Un lănţişor subţire, din aur, în jurul uneia dintre glezne — presărată, văzu, cu un puf de copil. Tunsoare scurtă, japoneză. Bani...

— Rahatu' ăla trebuia să-mi asigure cina, rosti el cu reproş. Prinse prosopul şi se lăsă tras în sus.

Ea îi zâmbi, dar se feri din calea lui.

— Las' că ţi-l repar eu. Vrei să mănânci ceva? Era doar o proiecţie, să ştii.

O urmă în cameră, precaut ca un animal ce intră într-o capcană.

— Să fiu al dracu', exclamă Deke, e brânză adevărată...

Stătea pe o canapea cu arcurile rupte, înghesuit între un ursuleţ înalt de un metru şi un teanc de dischete. Pe jos erau împrăştiate cărţi, haine şi hârtii. Iar mâncarea pregătită de fată — brânză Gonda, carne conservată şi, incredibil, pâine de grâu de seră — venea direct din O Mie şi Una de Nopţi.

— Hei, făcu ea, ştim cum să tratăm un prole, nu?

Se numea Nance Bettendorf. Avea şaptesprezece ani. Ambii părinţi lucrau — zgârciobii dracului! —, iar ea absolvea ingineria la William & Mary. Avea numai note maxime, mai puţin la literatură.

— Cred c-ai ceva cu şobolanii... Vreo fobie, ceva?

Deke trase cu coada ochiului spre pat. De fapt, mai mult îl bănuia; era doar o moviliţă prin talmeş-balmeşul de pe jos.

— Nu, pur şi simplu mi-a reamintit de altceva.

— Ce anume?

Stătea turceşte în faţa lui, cu tricoul larg ridicat sus, pe pulpa netedă.

— Păi... ai văzut vreodată... involuntar, glasul i se înălţă şi se năpusti peste cuvinte... *Monumentul Washington?* Noaptea? Are astea două... luminiţe roşii deasupra, lumini de navigaţie aeriană, aşa ceva, iar eu, iar eu...

Începu să tremure.

— Ţi-e frică de Monumentul Washington?

Nance chicoti şi se tăvăli pe jos de râs, dând din picioarele lungi şi bronzate. Purta un slip purpuriu.

— Mai bine aş muri decât să-l revăd, încheie Deke.

Fata se opri din râs, se ridică şi-l privi. Palidă, muşcându-şi cu dinţii buza inferioară, ca şi cum înţelesese ceva la care nu voia să se gândească. În cele din urmă, îndrăzni:

— Blocaj mental?

— Da, răspunse el cu amărăciune. Mi-au spus că n-am să mai revin niciodată în D.C. Dup-aia au râs, jigodiile.

— Pentru ce?

— Sunt un hoţ.

Nu avea de gând să-i spună că acuzarea îl calificase drept cleptoman.

— O grămadă din bătrânii experţi în calculatoare îşi petreceau viaţa programând maşini. Dar ştii ceva? Creierul omenesc nu-i deloc ca o maşină, absolut deloc. Pur şi simplu, nu programează la fel.

Deke cunoştea rap-ul acela strident şi disperat, plasa uriaşă şi rotundă pe care singuraticii o aruncă în jurul rarilor ascultători; îl cunoştea dintr-o sută de nopţi reci şi pustii, petrecute în compania unor străini. Nance era pierdută în el, iar Deke, încuviinţând şi căscând, se întrebă dacă avea să reuşească să rămână treaz până ce urmau să sară, în sfârşit, în pat.

— Eu singură am construit proiecţia aia cu care te-am lovit, urmă ea, strângându-şi genunchii la piept, sub bărbie. E pentru golani, ştii? Tocmai o aveam la mine şi ţi-am trântit-o pentru că mi s-a părut caraghios să încerci să-mi vinzi tocmai mie rahatu' ăla de programator indo-javanez.

Se întinse înainte, arătându-i mâna.

— Priveşte. Deke se crispa.

— Nu, nu-ţi fac nimic. Zău, asta-i altceva.

Deschise palma.

O flăcăruie albastră dansa acolo, perfectă şi schimbătoare.

— Uită-te, îl îndemnă fata. Uită-te. Eu am programat-o. Să ştii că nu-i un mizilic de şapte imagini. Este o buclă continuă de două ore, şapte mii două sute de secunde, fără nici o repetiţie, fiecare clipă aparte, ca un fulg de nea!

Centrul flăcării era un cristal de gheaţă, ale cărui faţete şi vârfuri sclipeau, rotindu-se şi dispărând, lăsând în urmă imagini aproape subliminale, atât de strălucitoare şi de limpezi, încât răneau ochiul. Deke clipi. În general, oameni. Omuleţi goi, regulându-se.

— Cum dracu' ai făcut asta?

Fata ridică tălpile goale, alunecând pe revistele lucioase, şi, cu un gest dramatic, îndepărtă nişte teancuri de imprimante, răvăşite pe un raft de scândură. Deke zări un şir ordonat de console micuţe, cu aspect sobru şi scumpe. Toate de comandă.

— Astea-s chestiile mele grele. Facilitator de imagini... Modul transfocator rapid... Analizor de funcţii pe o hartă unu-la-unu a creierului...

Scanda denumirile ca pe o rugăciune.

— Stabilizator cuantificat de pâlpâiri... Racordor de programe... Asamblor de imagini...

— Toate astea îţi trebuie ca să faci o flăcăruie?

— Bineînţeles. Chestia asta-i o artă, iar aici am echipament wet de proiecţie profesionist. Depăşeşte cu mulţi ani tot ce-ai văzut.

— Hei! făcu el, ştii ceva despre SPAD & FOKKER?

Fata izbucni în râs. Simţind că venise momentul, Deke se întinse să-i prindă mâna.

— Să nu m-atingi, mama mă-tii, *să nu m-atingi niciodată!* zbieră Nance, izbindu-se cu capul de perete, pe când se retrăgea, palidă, tremurând de groază.

— Bine! ridică el palmele. Gata! Nu sunt lângă tine! Gata!

Fata avea ochii mari şi ficşi; lacrimile îi izbucniră pe la colţuri şi se scurseră în josul obrajilor pământii. În cele din urmă, scutură din cap.

— Hei, Deke... Scuze... Trebuia să-ţi fi spus.

— Ce să-mi spui?

Încerca însă o senzaţie neplăcută... Ştia deja. Felul în care se prinsese de cap... Spasmele slabe ale mâinilor, încleştându-se şi descleştându-se...

— Şi tu ai un blocaj mental.

— Da. Strânse din ochi. E o centură de castitate. Găozarii ăia bătrâni mi-au făcut-o. Nu pot lăsa pe nimeni să mă atingă sau măcar să stea prea aproape. Deschise ochii cu o furie oarbă: Şi nu făcusem *nimic...* Dar nimic, nimic! Numai că amândoi au slujbe şi-s atât de disperaţi să-mi fac şi eu o carieră, încât nici să se cace nu mai au chef. Li-e teamă să nu-mi bat joc de carte dacă, te-ai prins, mă ţin de droguri şi sex. În ziua când o să-mi anuleze blocajul mental, o să mă fut cu tipul cel mai păros, mai brutal si mai...

Se ţinea de tâmple. Deke sări în picioare şi scotoci prin dulăpiorul cu medicamente. Găsi o cutie cu vitamine B complex, strecură câteva în buzunar, pentru orice eventualitate, şi-i duse lui Nance două tablete şi un pahar cu apă.

— Ia! Avea grijă să rămână la distanţă. O să-ţi facă bine.

— Da, da, încuviinţă fata, apoi adăugă ca pentru sine: Cred că mă consideri complet sonată.

Sala de jocuri din staţia Ogarului Cenuşiu era aproape pustie. Numai un băiat de vreo paisprezece ani, cu o faţă prelungă, aplecat asupra unei console, manevra flote multicolore de submarine în grila întunecoasă a Atlanticului de Nord.

Deke intră, purtându-şi jocul cel nou, şi se rezemă de un perete lustruit de nenumăratele straturi de email verzui. Spălase vopselele de pe prolejacă, şutise blugii şi un tricou de la Goodwill şi găsise o pereche de bocanci în vestiarul unei saune cu securitate sub-bugetară.

— L-ai văzut pe Tiny pe-aici, amice?

Submarinele ţâşniră ca nişte peştişori de neon.

— Depinde cine-ntreabă.

Deke stinse telecomanda de după urechea stângă. Spad-ul se rostogoli de după consolă, iute şi delicat ca o viespe. Era superb; atât de perfect, atât de *real*, încât pe lângă el încăperea părea o iluzie. Bâzâi pe lângă gorilă, la câţiva milimetri de ecran, profitând de efectul de sol programat.

Puştiul nu se deranjă nici să ridice ochii.

— „La Jackman", răspunse el. Pe drumul spre Richmond, dincolo de surplusuri.

Deke lăsă Spad-ul să dispară în mijlocul urcuşului.

„La Jackman" ocupa cea mai mare parte din etajul al treilea al unei clădiri vechi, din cărămidă. Deke găsi mai întâi „Cele Mai Rentabile: Surplusurile de Război", apoi o firmă ciobită, de neon, deasupra unei recepţii neluminate. Trotuarul din faţă era ticsit cu o altă varietate de surplusuri — invalizi de război, unii dintre ei chiar de pe vremea Indochinei. Bătrâni care îşi lăsaseră ochii sub sorii Asiei, ghemuiţi alături de băieţi tremurând, care inhalaseră micotoxine în Chile. Deke răsuflă uşurat când uşile zdrelite ale liftului fâşâiră, închizându-se înapoia lui.

În celălalt capăt al încăperii lungi, cufundate în penumbră, un ceas mural Dr. Pepper arăta ora opt fără un sfert. „La Jackman" fusese îmbălsămat cu douăzeci de ani înainte de naşterea lui Deke, izolat înapoia unei pelicule gălbui de nicotină, ojă şi ulei de păr. De sub ceas, ochii lenticulari ai unui

cerb-trofeu, împuşcat de vreun bunic, îl priveau pe tânăr dintr-un clişeu înrămat, care căpătase culorile sepia ale elitrelor de gândaci. Se auzea ţăcănitul şi zumzetul aparatelor, scârţâitul unui bocanc răsucindu-se pe linoleu, atunci când vreun jucător se apleca instinctiv în momentul când trăgea. Sus, deasupra becurilor cu abajururi verzi, atârna un şir de clopoţei de Crăciun, făcuţi din hârtie creponată care se decolorase într-un roz palid. Deke privi atent pereţii. Nici un facilitator.

— Aducem unu' dacă-i nevoie, spuse cineva.

Deke se întoarse şi văzu ochii blânzi ai unui bărbat chel, purtând ochelari cu rame din sârmă.

— Mă numesc Cline. Bobby Earl Cline. Nu pari a fi jucător, domnule.

Nu era însă nimic ameninţător în glasul sau în ţinuta lui Bobby Earl. Îşi scoase ochelarii şi lustrui lentilele groase cu un şerveţel de hârtie. Îi amintea lui Deke de un instructor care încercase răbdător să-l înveţe instalarea biocipurilor retrograde.

— Eu sunt un fanatic, continuă bărbatul şi zâmbi, arătându-şi dinţii din plastic alb. Ştiu că nu par aşa ceva.

— Îl caut pe Tiny, răspunse Deke.

— Ei bine, n-o să-l găseşti. Este plecat la Bethesda, să-i cureţe VA-ul ţevăraia. Oricum n-ar juca cu tine.

— De ce?

— Pentru că nu eşti pe circuit, altfel te-aş cunoaşte. Eşti bun?

Când tânărul încuviinţă, Bobby Earl strigă:

— Hei, Clarence! Adă facilitatorul ăla! Avem un pilot.

Peste douăzeci de minute, după ce-şi pierduse telecomanda şi puţinul mărunţiş, Deke trecu pe lângă soldaţii americani mutilaţi, de la „Cele Mai Rentabile".

— Să-ţi zic ceva, băiete, îi spusese Bobby Earl cu un ton părintesc, conducându-l spre lift. N-o să câştigi în faţa unui veteran de război, mă auzi? Eu nu sunt nici măcar bun, doar o rablă bătrână care a fost de cincisprezece, poate de douăzeci de ori pe hype. Tiny, da, el a fost *pilot.* A stat tot timpul băgat până la gât în acceleratoare. A căpătat o atenuare nasoală de membrană... n-o să-l baţi niciodată.

Era o noapte răcoroasă. Deke ardea de furie şi de umilinţă.

— Iisuse, ce rudimentar este, făcu Nance pe când Spad-ul spinteca teancuri de lenjerie roz.

Deke, ghemuit pe canapea, îşi trase mica telecomandă Braun de după ureche.

— Să nu mă freci şi tu la cap, domnişoară bogată, şi azi-mâine după slujbă...

— Hei, fruntea sus, n-am nimic cu tine, e vorba de *tehnologie.* Ai o microplăcuţă de-a dreptul primitivă. Mă rog, pe stradă poate că-i urgie... Dar faţă de ce fac eu la şcoală... ia auzi! Lasă-mă să ţi-l rescriu eu.

— Ce zici?

— Să ţi-l aranjez. Rahaturile astea sunt scrise toate în hexadecimale, pricepi, pentru că programatorii industriali sunt toţi nişte tehnicieni de calculatoare rataţi. Aşa gândesc ei. Lasă-mă să-l duc însă la cititorul analizor de la catedră, să-i fac nişte schimbări şi să-l traduc într-un limbaj wet nou. Să elimine intermediarii redundanţi. Asta o să-ţi micşoreze timpul de reacţie şi o să taie la jumătate bucla de feedback. În felul ăsta, o să zbori mai repede şi mai bine. O să fii un adevărat profesionist, Asule!

Trase o înghiţitură de bong, apoi se încovoie, râzând şi tuşind.

— E legal? întrebă Deke, nesigur.

— Păi tu de ce crezi că se cumpără telecomenzile cu fir de aur? Din snobism? Rahat! Conductivitatea e mai bună, scurtează timpul de reacţie cu câteva nanosecunde, băieţică. Şi asta-i cheia succesului!

— Nu, făcu Deke. Dacă ar fi aşa de uşor, tipii l-ar fi avut deja. Şi Tiny Montogomery... L-ar fi avut pe cel mai bun.

— Tu nu *m-asculţi* niciodată? Nance lăsă bongul jos şi lichidul cafeniu se vărsă pe podea. Chestiile cu care lucrez eu sunt cu trei ani înaintea celor din magazine.

— I-auzi! rosti Deke, după o pauză lungă. Vrei să zici că-l poţi aranja pe bune?

Parcă treceai de la un model T la un Lotus 93. Spad-ul se lăsa pilotat ca un vis, răspunzând la cel mai uşor gând al lui Deke. Săptămâni întregi jucă fără greşeală prin sălile mici. Zbură împotriva puştilor localnici şi le doborî avioanele, individual sau în formaţie. Jucă pe bani şi jucă în turnee fulger. Iar avioanele cădeau...

Până într-o zi, când de lângă aparate se desprinse un negru deşirat. Privi banii laminaţi din mâna lui Deke şi rânji. Scânteie un incisiv de rubin.

— Auzi, făcu individul, am *bunghit* io că ie un jmecher care le ştie la zburat şi se joacă cu copiii...

— Mamă Doamne, rosti Deke, întinzând unt danez pe un biscuit din kelp, i-am *măturat* pe tipi. Da' şi ei erau buni!

— Bravo, scumpule! murmură Nance. Lucra la proiectul de an, bătând date pe o consolă.

— Ştii, treaba e că am calităţi pentru rahatul ăsta. Ştii? Adică programul îmi dă un avantaj, da' şi eu ştiu să profit de el. Am început să am ceva reputaţie.

Deschise impulsiv radioul. Izbucni un dixieland asurzitor.

— Hei! exclamă Nance. Ai fript-o, ce ai?

— Nu, sunt... Roti butoanele până găsi un sirop lent şi romantic. Uite. Haide sus, să dansăm!

— Hei! Ştii că nu pot!

— Ba poţi, iubitei.

Îi azvârli ursuleţul şi luă de pe jos o rochie de bumbac înflorat. O ţinut de talie şi de o mânecă, băgându-i gulerul sub bărbia lui. Mirosea a paciuli şi, vag, a transpiraţie.

— Vezi, eu stau aici, tu acolo. Dansăm. Te-ai prins?

Clipind uşor, Nance se ridică şi strânse puternic ursuleţul. Dansară încet, privindu-se în ochi. După un timp, ea începu să plângă. Continua să zâmbească.

Deke visa cu ochii deschişi, imaginându-şi că era Tiny Montgomery, cablat la jumpjetul lui. Îşi închipuia maşina răspunzând la cea mai mică tresărire neuronală, cu reflexele amplificate şi hypeul curgându-i continuu în vene.

Podeaua lui Nance devenise o junglă, patul un podiş între dealurile de la picioarele Anzilor, iar Deke îşi pilota Spad-ul cu viteză maximă, de parcă era într-adevăr un aparat de luptă complet cablat şi interactiv. Hypeurile computerizate trimiteau un firicel lent de soluţie de amplificare a performanţelor, direct în sânge. Senzorii erau cuplaţi în craniu — declanşând un viraj supersonic în castronul verde-albastru al cerului de deasupra

junglei boli-viene. Tiny ar fi *simţit* până şi curentul de aer curgând pe suprafeţele de comandă.

Dedesubt, bombănitorii îşi croiau drum prin junglă, cu hype-injectoarele purtate deasupra umerilor, pentru a le oferi puţina furie suplimentară în luptă, o doză de iad lichid într-o fiolă albastră din plastic. Poate că într-o săptămână acumulau vreo zece minute de hype. Pilotând însă la nivelul vârfurilor copacilor, cu reflexele amplificate la maxim, zburând atât de jos încât trupele de la sol nu te observau decât atunci când ajungeai deasupra lor, azvârleai agenţii fosgeni şi dispăreai înainte ca ei să tragă un foc — toate astea necesitau un aflux continuu de hype. Iar interfaţa neuronală directă cu jumpjetul era UIT cuţit cu două tăişuri. Calculatoarele de la bord monitorizau bio-chimia şi hotărau când să deschidă supapele şi să servească componentei umane o supradoză ucigaşă de luptă.

Suparadozele alea te mâncau. Te mâncau sigur, încet şi constant, săpând în suprafaţa creierului şi erodând membranele celulare cerebrale. Dacă nu coborai suficient de rapid, sfârşeai cu atenuare cerebrală — reflexe prea iuţi pentru a fi ascultate de trup, iar reflexele luptă-sau-zbor se dădeau peste cap...

— Am dat lovitura, prole!

— Ce? Deke ridică ochii surprins, când Nance apăru azvârlind cărţile şi geanta pe maldărul cel mai apropiat.

— Proiectul meu de an... am fost scutită de examene. Proful a zis că n-a mai văzut aşa ceva. Ăăăă, hai, vrei să mai stingi din lumini? Culorile nu-mi fac bine la ochi.

— Ia arată-mi şi mie, stinse el lumina. Să văd minunăţia aia.

— Bine, uite.

Scoase telecomanda lui Deke, curăţa un loc de pe pat şi luă o poziţie afectată. În palma ei, o scânteie se transformă în flacără. Se stinse într-o dâră argintie în susul braţului, în jurul gâtului şi apăru un şarpe cu cap triunghiular şi limba şfichiuitoare. Culori întrepătrunse, portocalii şi roşii. Lunecă între sânii ei.

— I-am spus şarpele de foc, rosti Nance mândră.

Deke se aplecă să vadă mai bine şi fata se trase îndărăt.

— Scuze. E ca flacăra aia, nu? Adică-i pot vedea pe futangii ăia mici.

— Cam aşa ceva. Şarpele coborî în jos, pe pântecele fetei. Luna viitoare o să combin sute de programe separate de flăcări

cu o trăsătură comună, ca să obţin imaginile. Dup-aia, o să reglez imaginea lui mintală asupra trupului, să se autoorienteze. În felul ăsta, se poate târî peste tot fără să mai trebuiască să-l ţii sub observaţie. Îl poţi purta în timp ce dansezi.

— Poate că-s tâmpit. Dar dacă n-ai făcut încă treaba, cum de-o pot vedea?

— Asta-i chestia mişto, chicoti Nance. Nu-i gata decât pe jumătate. N-am avut timp să asamblez piesele într-un program unitar. Ce-ai zice să porneşti radioul ăla? Vreau să dansez.

Îşi azvârli pantofii din picioare. Deke căută o muzică de suflet. Apoi, îndemnat de Nance, reduse volumul aproape la o şoaptă.

— Ştii, mi-am băgat două hypeuri. Ţopăia pe pat, legănându-şi braţele ca o dansatoare balineză. Ai încercat vreodată? Co-lo-sal! Îţi dă o concentrare absolută. Uite-aici.

Se ridică pe poante.

— N-am mai reuşit niciodată aşa ceva.

— Hype, repetă Deke. Ultimul tip de care am auzit c-a fost prins cu aşa ceva a căpătat trei ani la infanterie. De unde l-ai luat?

— Am făcut un târg cu o veterană din şcoala de gradaţi. A terminat luna trecută. Chestia îmi dă vizualizare perfectă. Pot menţine proiecţia cu ochii închişi. A fost un rahat să asamblez programul în minte.

— Doar cu două doze?

— Una. Pe cealaltă o păstrez. Profu' a fost atât de impresionat, încât mă finanţează pentru un interviu de slujbă. Peste două săptămâni, vine un tip de la I.G. Feuchtwaren. Gagiu' nostru vrea să-i vândă programul *şi* pe mine. Termin şcoala cu doi ani mai devreme şi intru direct pe meserie, fără închisoare şi fără să plătesc două sute de dolari.

Şarpele se încolăci într-o diademă strălucitoare. Deke încercă o senzaţie ciudată, neplăcută, la gândul că Nance avea să iasă din viaţa lui.

— Sunt o vrăjitoare, cântă Nance, vrăjitoarea echipa-mentelor wet.

Îşi trase bluza peste cap şi o azvârli cât colo. Sânii ei frumoşi şi fermi se legănau liberi, graţioşi, în timp ce dansa.

— O s-ajung..., acum cânta unul dintre hiturile curente, în top!

Sfârcurile îi erau mici, roz şi excitate. Şarpele de foc le linse şi ţâşni mai departe.

— Hei, Nance, făcu Deke stânjenit. Potoleşte-te puţin, da?

— Sărbătoresc!

Îşi agăţă degetul mare de slipul auriu, lucios. Focul îi împrejmui mâna şi partea de jos a pântecului.

— Sunt zeiţa virgină, baby, şi am puteee...rea!

Reîncepuse să cânte.

Deke privi în lături.

— Trebuie să mă car, bolborosi el.

Trebuia să plece acasă să se masturbeze. Se întrebă unde ascunsese Nance doza. Putea fi oriunde.

Circuitul avea protocolul lui, o ordine tacită a respectului şi întâietătii, la fel de complicată ca şi o etichetă de la curtea mandarinilor. Nu conta că Deke era noutatea şi că reputaţia lui se întindea ca un pârjol. Nici chiar un pilot cu faimă nu putea provoca pe cine dorea. Trebuia să parcurgă pe rând treptele ierarhiei. Doar dacă luptai în fiecare noapte... Dacă erai mereu gata să răspunzi la orice provocare... Şi dacă erai bun... atunci era posibil să avansezi rapid.

Deke avea un avion în plus. Era un duel de turneu, trei contra trei. Nu prea mulţi spectatori, poate o duzină, însă o luptă bună, cu chibiţi gălăgioşi. Deke era cufundat în calmul incredibil al bătăliei când, brusc, simţi că se lăsase tăcerea. Îi zări pe chibiţi fremătând, foindu-se şi schimbând priviri. Ocheadele treceau pe lângă el. Auzi închizându-se uşile liftului. Doborî cu sânge rece cel de-al doilea avion al adversarului, apoi riscă o uitătură rapidă peste umăr.

Tiny Montgomery tocmai intrase în sală. Fotoliul cu rotile şuiera peste linoleul îngălbenit, dirijat de mişcările imperceptibile ale unei mâini semiparalizate. Expresia chipului era calmă, impenetrabilă.

În clipa aceea, Deke pierdu două avioane. Unul prin defocalizare — liniile conturului deveniră neclare şi facilitatorul îl anulă, iar celălalt datorită adversarului său, care era un luptător adevărat. Tipul ranversă în lateral, re-ducând viteza şi glisând, iar când avionul lui Deke ţâşni pe lângă el, îl împroşcă imediat cu o rafală. Biplanul se prăbuşi în flăcări. Ultimele lor două

avioane se înălţară, mărind viteza şi, răsucindu-se în căutarea poziţiei optime, intrară inevitabil pe o traiectorie circulară.

Chibiţii se traseră în lături şi Tiny avansă până lângă masă. Bobby Earl Cline îl urma, slăbănog şi degajat. Deke şi adversarul lui schimbară câte o privire şi retraseră avioanele de deasupra mesei, ca să-l poată auzi pe veteran. Tiny zâmbi. Avea trăsăturile mici şi îngrămădite în mijlocul feţei palide, puhave. Un deget se mişcă uşor pe braţul cromat al scaunului.

— Am auzit de tine.

Se uita direct la Deke. Vocea îi era moale şi şocant de plăcută, o voce de fetiţă.

— Am auzit că eşti bun.

Deke încuviinţă. Zâmbetul părăsi chipul lui Tiny. Buzele lui moi şi cărnoase se relaxară, ţuguindu-se natural într-un botişor, aşteptând parcă un sărut. Ochii mici şi strălucitori îl priviră pe Deke fără răutate.

— Atunci, hai să vedem ce poţi să faci.

Tânărul se scufundă în calmul rece al luptei. Iar când adversarul se prăbuşi în flăcări şi fum, explodând şi pierind deasupra mesei, Tiny întoarse scaunul fără nici un cuvânt, intră în lift şi dispăru.

Pe când Deke îşi aduna câştigul, Bobby Earl se apropie de el şi rosti:

— Vrea să lupte cu tine.

— Da? Deke nu ocupa un loc fruntaş în ierarhia circuitului ca să-l poată provoca pe Tiny. Care-i chestia?

— Tipul care trebuia să sosească mâine din Atlanta nu mai vine. Tiny abia aştepta să lupte cu unul nou. Aşa că o să lupţi pentru Max.

— Mâine? Miercuri? Nu prea am timp să mă pregătesc.

— Nu cred că asta contează, zâmbi Bobby Earl.

— De ce?

— Băiete, tu n-ai *clasă, î*nţelegi? Nu vii cu nici o surpriză. Zbori exact ca un începător, doar că mai repede, cu reflexe mai iuţi. Înţelegi ce vreau să zic?

— Nu-s prea sigur. Nu vrei să facem un pariu mic?

— Să-ţi spun drept, răspunse Cline, speram aşa ceva. Scoase un carnet negru din buzunar şi linse un ciot de creion. Îţi dau cinci la unu. Nimeni n-o să-ţi dea o cotă mai bună.

Îl privi pe Deke aproape cu tristeţe.

— Băiete, să ştii că Tiny e un pilot înnăscut şi asta nu-i totul. El trăieşte pentru jocul ăsta nenorocit, n-are nimic altceva. Nu poate părăsi blestematul ăla de scaun. Dacă tu crezi că-l poţi înfrânge pe un tip care luptă pentru viaţa lui, atunci te minţi singur.

Colonelul din potretul lui Norman Rockwell îl privi nepăsător pe Deke, în cafeneaua de pe Richmond Road. Tânărul ţinea ceaşca cu ambele palme, reci şi tremurătoare. Capul îi ţiuia de oboseală. Cline avea dreptate, se adresă el colonelului. Pot lupta împotriva lui Tiny, însă nu pot câştiga. Colonelul îl privi calm şi distant, prea puţin amabil, cuprinzând cafeneaua, soldurile şi tot regatul lui de rataţi de pe Richmond Road. Aşteptându-l pe Deke să recunoască lucrul teribil pe care trebuia să-l facă.

— Căţeaua *oricum* vrea să mă părăsească, rosti Deke cu glas tare.

Negresa de la tejghea îl privi curioasă, apoi îşi feri iute ochii.

— A sunat tata! Nance intră dansând în cameră şi trânti uşa înapoia ei. Ştii ce? Mi-a zis că dacă primesc slujba şi o păstrez şase luni, îmi anulează blocajul. Îţi vine să *crezi,* Deke? Ezită. Ai păţit ceva?

Deke se ridică. Acum, când sosise momentul, i se părea că el însuşi era ireal, de parcă ar fi fost într-un film sau cam aşa ceva.

— Cum se face că n-ai venit deloc aseară? îl întrebă Nance.

Pe chipul lui, pielea era nefiresc de întinsă, o mască.

— Nance, unde ai pus hypeul? Am nevoie de el.

— Deke, începu ea încercând să zâmbească, dar nereuşind. Deke, e al meu. E doza mea. Am nevoie de ea. Pentru interviu...

— Ai bani, rânji el dispreţuitor. Poţi să-ţi cumperi oricând alta.

— Nu până vineri! Deke, ascultă-mă, e o chestie serioasă. De interviul ăsta atârnă viitorul meu. Am nevoie de doză! E şansa mea!

— Păpuşo, tu ai totul la îndemână! Ia uite: şase uncii de haşiş libanez galben! Anşoa în conserve! Asistenţa medicală nelimitată, dacă ai nevoie!

Fata se retrăgea dinaintea lui, poticnindu-se de undele statice ale aşternuturilor murdare şi de revistele mototolite care acopereau patul.

— Eu n-am avut în viaţa mea aşa ceva. N-am avut niciodată bafta asta. Dar acum mi-o doresc. În două ore, începe un joc pe care am de gând să-l câştig. M-auzi?

Se monta singur şi era bine. Avea nevoie de aşa ceva, pentru ceea ce trebuia să facă.

Nance ridică un braţ, deschizând palma, dar el se aştepta la asta şi-i împinse mâna în lături, fără să aibă timp să vadă tunelul cel negru sau ochişorii roşii. După aceea, se prăbuşiră amândoi, el deasupra fetei, simţindu-i pe o-braz răsuflarea fierbinte şi rapidă.

— Deke, Deke! Îmi *trebuie* doza! Deke, interviul meu... e singura... trebuie... trebuie... Îşi răsuci faţa, plângând, spre perete: Te rog, Doamne, nu!

— Unde-ai băgat-o?

Răstignită pe pat, sub trupul lui, Nance începu să se zbată spasmodic, convulsionându-şi întregul corp de durere şi spaimă.

— Unde-i?

Faţa ei era golită de sânge, pielea cadaverică, iar groaza îi ardea în ochi. Buzele îi tremurau. Acum era prea târziu să se mai oprească; depăşise pragul. Deke se simţea totuşi revoltat şi îngreţoşat, cu atât mai mult cu cât, la un nivel neaşteptat şi nedorit, simţea o *plăcere.*

— Unde-i, Nance?

Şi încet, cu blândeţe, începu s-o mângâie.

Deke chemă liftul lui „La Jackman" cu un deget care se mişcă tot atât de iute şi direct ca o viespe, aterizând pe buton cu gingăşia unui fluture. Era plin de energie, toată complet controlată. În lift, îşi scoase ochelarii de soare şi chicoti spre imaginea lui reflectată în cromul pătat de amprente. Irisurile negre erau cât gămăliile de ac, aproape invizibile, totuşi lumina din jur avea strălucirea neonului.

Tiny aştepta. Buzele invalidului se ridicară la colţuri într-un zâmbet dulce, privind pupilele lui Deke, calmul exagerat al mişcărilor sale şi încercarea nereuşită de a simula o stângăcie nedrogată.

— Hopa, rosti el cu glasul ca de fetiţă, se pare că m-aşteaptă o surpriză.

Max se găsea pe una dintre ţevile scaunului cu rotile. Deke se aşeză şi făcu o plecăciune, dar nu în bătaie de joc.

— Să-i dăm drumul.

Ca challenger, avea un rol defensiv. Îşi materializă avioanele la o altitudine potrivită, suficient de sus pentru a putea intra în picaje, totuşi destul de jos ca să aibă timp să se pregătească pentru atacul lui Tiny. Aşteptă.

Spectatorii îl examinară. Un grăsan cu părul lucind de briantină îl privi surprins, un şmecher cu ochii afundaţi în orbite începu să rânjească. Se auzi un murmur general. Ochii se mişcau cu încetinitorul pe feţele încremenite de timpul de reacţie accelerat de hype. Îi trebuiră poate trei nanosecunde ca să localizeze sursa atacului. Ridică ochii şi...

Blestematul dracului, îl *orbise!* Fokkerele picau direct dinspre becul de două sute de waţi şi Tiny îl păcălise, atrăgându-l să privească într-acolo. Totul era inundat în alb sclipitor. Deke strânse puternic picioarele, stăpânindu-şi lacrimile, şi menţinu disperat imaginea. Despărţi formaţia, virând două biplane la dreapta şi unul la stânga. Imediat după aceea, le răsuci pe toate într-o jumătate de viraj, apoi reveni. Trebuia să piloteze orbeşte — nu putea şti poziţia avioanelor inamice.

Tiny chicoti, Deke îl auzi prin zgomotele mulţimii — încurajările, blestemele şi zăngănitul de monede ce păreau că se desprind independente din vacarmul general, plutind în jurul bătăliei.

Când, după o secundă, îşi recăpătă vederea, un Spad era în flăcări şi se prăbuşea. Fokkerele îi urmăreau celelalte avioane, două pe unul dintre ele şi unul pe celălalt. Trecuseră trei secunde de la începutul jocului şi avea deja un biplan doborât.

Străduindu-se să evite trasoarele lui Tiny, făcu un luping cu avionul ce avea un singur urmăritor şi pilotă celălalt aparat spre pata oarbă dintre Tiny şi bec.

Chipul fostului combatant deveni foarte calm. Umbra vagă de dezamăgire — chiar de dispreţ — fu înghiţită de linişte. Urmări nepăsător avioanele, aşteptându-l pe Deke să preia iniţiativa.

Brusc, cu puţin înainte de pata oarbă, Deke îşi angajă Spad-ul în picaj, Fokkerele ratând şi înclinându-se agitate pe aripi, apoi răsucindu-se ca să câştige poziţiile anterioare.

Spad-ul pică deasupra celui de-al treilea Fokker, care urmărea celălalt avion al lui Deke. Trasoarele ciuruiră aripile şi fuzelajul stacojiu. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic şi Deke crezu că nu lovise nici un punct vital. Apoi, avionul roşu se înclină pe dreapta şi se prăbuşi, lăsând în urmă o dâră de fum negru, de la uleiul ars.

Tiny se încruntă şi cutele mici de nemulţumire îi stricară perfecţiunea feţei. Deke zâmbi. Unu la unu şi Tiny era în urmărire.

Ambele Spaduri erau hăituite. Deke le îndepărtă cât mai mult, apoi le apropie dinspre laturile opuse ale mesei. Le pilotă, unul drept spre celălalt, neutralizând avantajul lui Tiny... nici unul nu putea să tragă fără să-şi pună în pericol propriile avioane. Mări viteza la maxim, dirijându-le pe aceeaşi traiectorie.

Cu o clipă înainte de ciocnire, Deke ridică unul şi-l coborî pe celălalt, deschizând focul asupra Fokkerelor şi virând brusc. Tiny era pregătit. Trasoarele umplură aerul. Un avion roşu şi altul albastru scăpară, îndreptându-se în direcţii opuse. Înapoia lor, două biplane se prăbuşiră

Împreună, aproape pe verticală, spre pluşul verde de dedesubt.

Zece secunde şi patru avioane doborâte. Un negru veteran îşi umezi buzele şi fluieră încetişor. Altcineva scutură din cap, uluit.

Tiny stătea rigid, în scaunul cu rotile, aplecat puţin în faţă, cu ochii atenţi, fără să clipească, strângând barele cromate cu palmele lui moi. Terminase cu poza amuzată şi nepăsătoare; acum atenţia îi era concentrată la maximum doar asupra jocului. Chibiţii, masa, încăperea în şine păreau să nu mai existe pentru el. Bobby Earl Cline îi puse o mână pe umăr; Tiny nu-l băgă în seamă. Avioanele se aflau în colţuri opuse ale încăperii, urcând încet. Deke îl lipi pe-al lui de tavanul devenit neclar datorită fumului. Aruncă o privire iute către Tiny şi ochii li se întâlniră. Două sloiuri.

— Ia să vedem ce ştii, murmură tânărul printre dinţi.

Îşi îndreptară avioanele unul spre celălalt.

Hypeul atinsese acum pragul de sus şi Deke putea zări trasoarele lui Tiny de-abia înaintând prin spaţiul dintre biplane.

Trebuia să-şi pună Spad-ul pe linia de ochire, să tragă o rafală precisă, apoi să se încline şi să traverseze astfel încât gloanţele Fokkerului să treacă pe sub el. Tiny era însă la fel de abil, evitând rafala lui Deke şi trecând atât de aproape de Spad, încât trenurile de aterizare ale celor două avioane fură gata să se atingă.

Deke execută un luping extrem de strâns, când îl izbiră halucinaţiile. Pluşul mesei se zvârcoli şi undui — deveni iadul verde al junglei boliviene, deasupra căreia Tiny zburase în misiuni de luptă. Pereţii se îndepărtară într-un infinit cenuşiu şi acum în jurul lui se închidea temniţa metalică a unui jumpjet cibernetic.

Era însă pregătit. Se aştepta la halucinaţii şi ştia că le poate învinge. Armata n-ar fi acceptat un drog care nu putea fi stăpânit. Spad-ul şi Fokkerul se încrucişară din nou. Putea citi încordarea pe chipul lui Tiny Montgomery, ecourile bătăliei din jungla adâncă a cerului. Îşi apropiară avioanele iarăşi, simţind tensiunile torsionate sosind în creier direct de la aparatură, pompele de adrenalină deversând la subsuori, libertatea iute şi rece a curentului de aer pe suprafaţa jetului amestecându-se cu mirosurile de metal încins şi de transpiraţie cauzată de frică. Trasoarele îi vâjâiră pe lângă faţă şi se lăsă pe spate, văzând cum Fokkerul trecea din nou razant pe lângă Spad, ambele neatinse. Chibiţii înnebuniseră; fluturau şepci şi tropăiau ca nişte descreieraţi. Deke şi Tiny schimbară iarăşi câte o privire.

Îl cuprinse răutatea şi, cu toate că fiecare nerv îi era încordat şi rigid aidoma contactelor din cristale de carbon ce opreau jumpjeturile să se desfacă în bucăţele datorită virajelor nebuneşti pe deasupra Anzilor, se prefăcu că zâmbeşte degajat, ba chiar făcu cu ochiul, aplecând uşor capul într-o parte, ca şi cum ar fi arătat: „Ia uite-aici!"

Tiny privi într-acolo.

Numai pentru o fracţiune de secundă, însă fusese suficient. Deke intră imediat într-un immelmann rapid şi strâns — la limita toleranţei teoretice — cum rareori fusese văzut pe circuit şi apăru înapoia veteranului.

Acum să te văd cum mai scapi, schilodule!

Tiny pică direct spre pluşul verde, cu Deke după el. Trăgea întruna. Îl avea pe Tiny acolo unde dorise.

Fugind. Aşa cum făcuse în fiecare misiune de luptă. Aţâţat şi încordat la maxim de hype, dar fugind speriat. Erau acum lângă pluş, zburând razant deasupra copacilor. Rupe-l, îşi spuse Deke şi acceleră. Cu coada ochiului, îl putea zări pe Bobby Earl Cline, cu o expresie ciudată întipărită pe faţă. O privire imploratoare. Relaxarea lui Tiny se năruise; chipul îi era strâmb, răvăşit şi agitat.

Intră în panică şi plonjă cu avionul prin mulţime. Biplanele vibrară şi făcură lupinguri printre chibiţi. Unii se dădeau înapoi involuntar, alţii, râzând, întindeau mâinile după ele. În ochii lui Tiny se zărea însă un licăr fierbinte de spaimă, care vorbea despre o veşnicie de frică şi claustrare, două tăişuri ciopârţind neîncetat...

Frica era moartea în aer, claustrarea — o întemniţare în metal, întâi cel al avionului, apoi cel al scaunului. Deke putea citi totul pe faţa lui. Lupta reprezenta singura libertate pe care-o avusese Tiny şi se angajase în ea de câte ori avusese ocazia. Până ce vreun *nationalista* anonim, cu un SAM antic, îl smulsese din cerul verde-albastru al Boliviei şi-l zvârlise până pe Richmond Road, în „La Jackman", vizavi de un puşti zâmbitor şi ucigaş, pe care-l înfrunta pentru acea ultimă dată deasupra pluşului decolorat.

Deke se legănă pe vârfurile picioarelor, cu faţa arzându-i de zâmbetul de un milion de dolari, care era marca drogului ce-l pârlise deja pe Tiny, înainte de-a fi doborât din cer într-un vălmăşag fierbinte de metal şi carne. Atunci îi căzu fisa. Înţelese că numai lupta aeriană îl mai ţinea pe Tiny întreg. Acea atingere zilnică a morţii cu vârful degetelor, apoi renaşterea din sicriul metalic. Oprise prăbuşirea interioară doar prin puterea voinţei. O dată voinţa distrusă, moartea urma să se reverse peste el, înecându-l. Tiny avea să se încovoaie şi să vomite în propria-i poală.

Şi Deke îl doborî...

Urmă o tăcere stupefiată, atunci când ultimul avion al veteranului dispăru într-o explozie luminoasă.

— Am făcut-o, şopti Deke. Apoi, mai tare: Fir-ar al dracu', am făcut-o!

Vizavi de el, Tiny se răsuci în scaun, cu braţele tresărindu-i în spasme; capul i se bălăngănea pe un umăr. Îndărătul lui, Bobby Earl Cline îl fixa pe Deke cu ochi strălucitori, de jar.

Smulse apoi Max-ul şi înveli în panglica lui un teanc de laminate. Fără nici un cuvânt, zvârli pachetul spre faţa lui Deke. Acesta îl prinse din zbor, fără efort.

Pentru moment, se păru că bărbatul voia să-i sară de gât, trecând chiar peste masă. Îl opri o zgâlţâitură a mânecii.

— Bobby Earl, murmură Tiny înecându-se de umilinţă, trebuie să... mă scoţi... de-aici...

Rigid, furios, Cline îşi împinse prietenul şi dispăru în penumbră.

Deke lăsă capul pe spate şi hohoti. Dumnezeule, ce bine se simţea! Băgă Max-ul în buzunarul cămăşii, unde atârnă rece şi greu. Banii îi îndesă în blugi. Băiete, îi venea să ţopăie, triumful clocotea prin el ca o sălbăticiune, minunat şi puternic, aidoma unui cerb pe care-l zărise cândva, când Ogarul Cenuşiu traversa o pădure — şi, pentru clipa aceasta mică, i se părea că totul era acum meritat, toată durerea şi mizeria prin care trecuse către victoria finală.

„La Jackman" era însă scufundat în tăcere. Nimeni nu aplauda, nimeni nu se îngrămădea în jurul lui să-l felicite. Redeveni sobru şi zări chipurile tăcute, duşmănoase. Nici un chibiţ nu era de partea lui. Emanau dispreţ, chiar ură. Pentru câteva secunde interminabile, aerul vibra de o violenţă potenţială... apoi cineva se întoarse într-o parte, hârâi o flegmă şi scuipă pe podea. Grupul se împrăştie, murmurând, oamenii dispărând unul câte unul în întuneric.

Deke nu se clinti. Un muşchi de la picior începu să i se zbată, vestitor al colapsului post-hype. Creştetul capului îi amorţise, iar în gură simţea un gust oribil. Trebui să se apuce cu ambele mâini de tăblia mesei, ca să nu cadă pentru totodeauna în umbrele vii de sub el, şi rămase aşa, străpuns de ochii morţi ai capului de cerb din fotografia de sub ceasul Dr. Pepper.

Puţină adrenalină avea să-l smulgă din starea aceea. Trebuia să sărbătorească. Să se îmbete sau să se drogheze şi să povestească, revăzând victoria, iarăşi şi iarăşi, contrazicându-se

singur, inventând detalii, râzând şi lăudându-se. O noapte atât de înstelată cerea poveşti.

Dar stând acolo, cu localul tăcut, imens şi gol, în jurul lui, înţelese brusc că nu-i mai rămăsese nimeni căruia să-i povestească.

Absolut nimeni.
